Alva și clopoțelul în zăpadă

Mama și tata

Această carte aparține:

_____

Bine ai venit la această carte-exemplu! Este făcută exact așa cum va fi și a ta, din fotografiile și alegerile arătate alături, și îți arată cum poate arăta o poveste de la Saga pentru tine. Răsfoiește, citește și imaginează-ți copilul ca eroul propriei sale povești.

Era noaptea dinaintea Ajunului. În casă mirosea a turtă dulce, chifle cu șofran și crengi de brad. Alva tocmai pusese ultima acadea dungată pe farfurie când ceva a zăngănit la fereastră. Clin, clin, clin.

În zăpadă stătea un pui mic de ren. Avea aripi, împăturite ca două mantii moi de-a lungul spatelui, și un clopoțel argintiu la gât. S-a uitat în sus la Alva, s-a uitat în sus la cer, apoi a bătut dintr-o copită mititică. Printre nori, câteva puncte întunecate alunecau dincolo de lună. Puiul de ren a încercat să-și deschidă aripile, dar le-a strâns iar. Atunci Alva a alergat spre hol.

Alva și-a tras pe ea căciula, mănușile și cizmele atât de repede, încât una dintre mănuși a ajuns pusă pe dos. „Așa rămâne”, a spus ea. Aerul rece, cu miros de zăpadă, s-a strecurat pe ușa deschisă.

Puiul de ren găsise deja un șir de urme mici de copite. Stăteau în zăpada pufoasă și arătau spre pădurea de brazi. Alva s-a aplecat lângă ele. „Mergem după turmă”, a spus ea. „Pas cu pas.” S-a gândit puțin și a spus: „Un pas printre brazi.” Puiul de ren a făcut un pas cu grijă. Clopoțelul i-a răspuns: clin. Alva a mai făcut unul, iar împreună au urmat urmele spre copacii întunecați.

În pădurea de brazi era liniște, în felul liniștit al zăpezii. Crengile atârnau albe și rotunde, iar uneori câte un bulgăre de zăpadă cădea cu un mic pleosc. Alva a văzut mai întâi urmele copitelor, două semne mici și apoi încă două. Le-a urmărit cu grijă, ca atunci când căuta urme de animale după o ninsoare proaspătă.

Puiul de ren s-a grăbit trei pași, dar o creangă joasă i s-a agățat de una dintre aripi. S-a smucit și a rămas nemișcat. „Stai, văd eu”, a spus Alva. A ridicat cu grijă creanga la o parte. „Un pas printre brazi”, i-a amintit ea. Puiul de ren a mers mai departe. Printre trunchiuri s-a deschis o câmpie albă, mare, iar undeva departe s-a auzit un bum-m-m adânc.

După ultimul brad se întindea lacul, înghețat și lucios sub zăpadă. Adânc înăuntru, gheața cânta: bum-m-m, bum-m-m, ca o tobă uriașă, mult sub pământ. Urechile puiului de ren au țâșnit fiecare în altă parte.

Dar urmele turmei străluceau peste lac. Nu mai erau semne obișnuite. Luminau alb-argintiu și legau malurile ca un pod îngust de iarnă. Alva și-a pus cizma pe prima urmă sclipitoare. „Un pas printre brazi”, a spus ea. Apoi a văzut următoarea parte a drumului. „Și unul peste gheață.” Puiul de ren a rămas pe loc o clipă. Atunci clopoțelul a făcut clin, iar el și-a pus copita mică lângă a Alvei.

La mijlocul lacului, gheața a cântat din nou, de data asta mai lung: bum-m-m, bum-m-m, bum-m-m. Puiul de ren a sărit speriat. Clopoțelul a zdrăngănit atât de repede, încât Alva aproape că a pierdut numărătoarea pașilor.

„Lacul se pricepe grozav la bas”, a spus ea. „Dar are nevoie de ajutor pentru restul.” Alva a fredonat o mică bucată dintr-un cântec de Crăciun, încet și puțin pe lângă ton. Puiul de ren a ascultat. Apoi și-a pus copitele în urmele sclipitoare, una câte una. Un pas printre brazi, unul peste gheață. Pe celălalt mal, niște puncte mici, galben-aurii, așteptau în întuneric. Alva a mijit ochii. „Felinarușe de zăpadă!” a spus ea și a grăbit pasul.

Felinarușele de zăpadă stăteau într-un șir șerpuit, rotunde ca niște chifle din zăpadă. În fiecare felinar pâlpâia o luminiță. Mirosea slab a ceară caldă, deși noaptea era rece și limpede.

Printre felinare, Alva a găsit mai multe urme de copite. Una trecuse chiar pe lângă vechea ei pârtie de săniuș. „Au fost pe aici”, a spus ea. A privit în sus. Deasupra felinarelor se înălța dealul înalt, alb pe fundalul cerului. „Un pas printre brazi, unul peste gheață, unul pe lângă felinare.” Puiul de ren și-a întins gâtul spre vârf, dar turma nu se zărea. Doar vântul se mișca acolo sus. Alva a pornit spre deal.

Dealul părea de două ori mai înalt când Alva a ajuns la poalele lui. Aici obișnuia să se dea cu sania până când îi deveneau obrajii roșii și mănușile grele de zăpadă. La vale mergea repede. La urcare era mai mult gâfâială.

„Facem pași mici”, a spus ea. Puiul de ren a încercat să urce, a alunecat înapoi și, deodată, s-a așezat chiar în zăpadă. Aripile i s-au așezat strâmb. Alva și-a strâns buzele ca să nu chicotească, dar umerii tot îi tremurau. Puiul de ren i-a aruncat o privire foarte supărată. „Scuză-mă”, a spus Alva și i-a întins mâna. „Un pas printre brazi, unul peste gheață, unul pe lângă felinare, unul în sus pe deal.” Încă un pas. Apoi încă unul.

La jumătatea urcușului, vântul a dat ocol dealului. A măturat zăpada peste drumul lor. Mai întâi urmele puiului de ren s-au făcut puțin adânci. Apoi urmele cizmelor Alvei s-au umplut la loc, până ce au rămas doar niște adâncituri moi, care dispăreau sub ochii ei.

„Grăbește-te puțin”, a spus Alva. A făcut doi pași. Puiul de ren a făcut unul. Ea a mai făcut doi, iar el a urmat-o cu clopoțelul tăcut pe piept. În urma lor erau brazii, gheața și felinarele, dar vântul ștergea totul. Alva a spus drumul cu glas tare, de parcă vorbele l-ar fi putut păstra: „Un pas printre brazi, unul peste gheață, unul pe lângă felinare, unul în sus pe deal.” Vârful era aproape acum. Dar avea oare turma să mai fie acolo?

Pe vârf nu erau copaci, doar cer, vânt și zăpadă care alerga într-o parte. Alva s-a întors. Acolo ar fi trebuit să fie drumul lor. Dar nu mai era nicio urmă, nici măcar una.

„Acum poți să zbori”, a spus ea, arătând în sus. Puiul de ren și-a deschis aripile. S-a aplecat, și-a luat avânt cu copitele din față și s-a oprit. Clopoțelul îi atârna fără să scoată vreun sunet. „Zboară!” a spus Alva din nou, de data asta mai tare. Dar puiul și-a strâns aripile și s-a ghemuit, mic ca o mănușă pierdută. Deasupra lor, turma aluneca mai departe spre marginea norilor. Alva și-a strâns tare mănușa în pumn. Ce avea el, ca turma să-l poată auzi?

Vântul trăgea de căciula Alvei. Ea a ținut-o cu o mână și s-a uitat la cealaltă. Chiar sub bărbia puiului de ren stătea clopoțelul, lucios în ciuda zăpezii. Alva și-a amintit clinchetul de la fereastră. Și-a amintit cum se auzise printre brazi.

„Poate că nu ne văd”, a spus ea. „Dar poate că ne aud.” A apucat cu grijă clopoțelul și l-a sunat: clin, clin, clin. Trei sunete limpezi. La început i-a răspuns doar vântul. Alva l-a sunat iar, mai hotărât. Clin, clin, clin. Atunci un punct întunecat s-a oprit deasupra marginii norilor. Apoi a venit un răspuns, subțire dar limpede: clin-clin-clin.

Urechile puiului de ren s-au ridicat brusc. Pe cer, punctele mici s-au întors. Mai multe clopoțele au început să sune din nori, de parcă stelele ar fi scuturat buzunare pline cu argint.

Alva s-a uitat la pârtia de săniuș. Coborârea se așternea lin de pe vârf, netedă de la atâtea săniușuri și destul de lată pentru doi. „Nu trebuie să începi drept în sus”, a spus ea. „Când mă dau aici, mă aplec mai întâi înainte, apoi restul vine de la sine.” Și-a așezat picioarele la margine. „Un pas printre brazi, unul peste gheață, unul pe lângă felinare, unul în sus pe deal...” Puiul de ren a făcut un pas înainte. Alva a zâmbit. „...și unul la vale.”

Alva a alergat. A alergat ca atunci când sania a început deja să alunece și trebuie s-o prinzi înainte să dispară. Zăpada pufăia în jurul cizmelor ei. Puiul de ren alerga lângă ea, întâi țepăn, apoi tot mai repede.

„Un pas la vale!” a strigat Alva. Puiul și-a întins aripile. A făcut un salt. Apoi încă unul. La al treilea salt, copitele aproape că nu mai atingeau zăpada. Clopoțelul cânta atât de limpede, încât Alva a râs chiar în timp ce gâfâia. Puiul de ren s-a înălțat peste marginea de zăpadă și spre cerul care se lumina. Turma a venit spre el, sunând din clopoțele și sclipind, iar puiul mic a zburat drept în mijlocul ei.

În dimineața de Ajun, casa era din nou liniștită. Mirosea a cafea, turtă dulce și brăduțul din colț. Pe masă, chiflele cu șofran stăteau sub un prosop dungat. Alva s-a dus la fereastră.

În zăpada nouă era un șir de urme mici de copite, până la casă și înapoi. În vârful bradului atârna un clopoțel mic, argintiu, prins de o panglică roșu-închis. Alva s-a ridicat pe vârfuri și i-a dat un ghiont ușor. „Clin, clin, clin”, a spus el. Departe, deasupra acoperișului, se zărea o turmă mică pe cerul roz al iernii. Alva a mai sunat o dată clopoțelul.

Alva și clopoțelul în zăpadă

În noaptea dinaintea Ajunului, un pui mic de ren zburător aterizează în fața ferestrei Alvei, departe de turma lui. Alva urmează urme prin zăpadă, peste gheața care cântă și până sus pe propria ei pârtie de săniuș, unde un clopoțel mic trebuie să se audă până la cer.

ro-ro.sagatilldig.se